

- GJENNOM FARER - TIL SEIER
Øivind Andersen - "Livets Brød"

Å LEVE SEG SELV ER Å MISTE SEG SELV

"For hva gagnar det et menneske om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva vil et menneske gi til nederlag for sin sjel?" ([Matt. 16, 26.](#))

Vi får intet gratis i verden. Alt må vi betale for eller bøte for. Det er bare i Guds rike det heter å kjøpe uten penger og uten betaling, fordi en annen har betalt, Guds egen Sønn. Derfor er vilkåret i Guds rike nåde.

Men ellers må vi betale for alt. Og det som vi mest av alt blir nødt til å bøte for er selvhevdelsen. I det ordet vi har for oss her, kaller Jesus det "å berge sitt liv". Han tenker på alt som kommer inn under det å utfolde det naturlige menneske, egoisme, det å leve som en har lyst til, egenrettferdighet og alt annet som kan nevnes om dette. Jo mer vi prøver på å utfolde vårt naturlige sjeleliv, desto mer må vi bøte for det. Og hva må vi bøte med? Jo, oss selv! Den som vil berge sitt liv, skal miste det.

Det å hevde seg selv kan skje på mange måter. Ved tøylesløshet og nytesyke. Ved å leve etter sine lyster. Ved å slå andre ned for å komme frem selv, som f. eks. mange forretningsmenn gjør, når de kjøper opp utestående fordringer for å trekke fordel av andre menneskers vanskeligheter. Og det hjelper ikke om de gjør det på en slik måte at de ikke kan rammes av straffeloven. Men det kan også skje i langt penere former og med det vi i daglig tale kaller "selvoppofrelse". Vitenskapsmannen kan nå store resultater ved iherdig slit, og så er allikevel drivkraften bakom ham: selv å bli stor og anerkjent. Det kan skje ved egenrettferdighet og med en god moral, men formålet er det samme: selv å bli noe.

Uansett måten det skjer på må vi betale for selvhevdelsen med oss selv. Karakter og personlighet ødelegges. En kan få mye moro, en annen kan bli en stor forsker, en tredje kan bli en meget religiøs og moralsk skikkelse, en fjerde vinner seg en stor økonomisk formue, en femte blir en stor kunstner, og så videre. Men de er ødelagt som mennesker. De fleste oppnår vel intet ut over det vanlige, men blir ødelagt som mennesker allikevel. De har alle måttet bøte med seg selv.

I virkeligheten er dette alle menneskers historie, så lenge de lever uten Gud. Og om vi en dag ble frelst, blir det på ny vår historie, hvis vi begynner å berge vårt liv. Vi må ikke glemme at det er sine troende Jesus først og fremst taler til her!

Å, hvor verden vrimler av ubetydelige og fremrakende mennesker som ikke lenger har evnen til å leve et virkelig menneskeverdig liv! En ser det i hjemmene: ektefellene har ikke lenger noe å gi hverandre, deres samliv er sunket ned på det biologiske plan og er en karikatur av et ekteskap. Det er ingen fortrolighet mellom foreldrene og barna. Barna har ikke noe i sitt hjem. En ser det samme i arbeidslivet. En ser det i det politiske liv. Konflikten kan ikke løses fordi ingen har å gi det som gir livet verd. En ser det overalt. Og som botemiddel roper de ut de som gir seg ut for å ha greie på det - i første rekke den moderne psykologi - nettopp det som bare kan gjøre det verre: Det gjelder å få mennesket til å ha tillit til seg selv. Det gjelder å få utfolde seg selv!

Nei, sier han som virkelig har greie på det, den som vil berge sitt liv, skal miste det! Og det går som han har sagt, enten folk tror det eller ei.

Og så kommer Herren med spørsmålet: Hva vil et menneske gi til vederlag for seg selv? Hva skal du løse deg selv ut med?

De fleste flykter fra et så påtrengende og nærgående spørsmål. Men det er det samme som å flykte fra hjelpen. Og du kommer ikke fra det allikevel. Ved å flykte fra det, møter du det bare igjen - når det er for sent!

Stans for det og svar!

Svaret blir negativt. Du har ikke noe du kan gi til vederlag for deg selv. Der står du. Og du kjenner at det er alvorlig å være menneske. Du begynner å kjenne det som Bibelen kaller å kjenne seg fortapt.

Men for dem som svarer ærlig her, både overfor seg selv og overfor Gud, kommer Jesus med et svar: Menneskesønnen - han som levde og døde og lever igjen ved Faderens høyre hånd på våres alles vegne er kommet ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til løsepenger istedenfor mange.

Jesus har kjøpt deg fri fra ditt selvliv! Han er blitt ditt rette liv. Og i menneskeverd! Likesom han gir deg ditt verd for Gud!

Det var dette Jesus ville si oss!

Og på bakgrunn av Jesu forsoning er det han sier: Fornekt ditt selvliv! Lev ikke i overensstemmelse med det som jeg har kjøpt deg fri fra! Ta avstand fra deg selv og lev i avhengighet av meg! Da skal du oppleve at du finner det som ingen andre finner: ditt eget sanne liv som menneske.

FAREN MED PENGENE

"Bytt dem som er rike i den nåværende verden, at de ikke skal være overmodige, eller sette sitt håp til den uvisse rikdom, men til Gud, som giv oss rikelig alle ting å nyte" ([1. Tim. 6, 17.](#))

Det er to synder Jesus - og med ham hele Det nye testamente - advarer mot mer enn noe annet: Den ene er egenrettferdigheten, det vil si at man i en eller annen form tror om seg selv og gir seg ut for å være en kristen uten virkelig å være det.

Den andre er pengekjærheten.

Så forskjellige de er disse to, springer de - som vi skal se - av samme rot. De er to alen av samme stykke. Og de trives ofte meget godt sammen. Fariseerne var pengekjære. De er det i dag også. Men disse synder er like farlige også når de ikke opptrer sammen. Pengekjærheten er like farlig for et utpreget verdslig menneske som for en navnkristen.

Vi hører så ofte: det er ikke det å ha mange penger som er farlig, men det å få hjertet knyttet til dem. Det er så sant som det er sagt. Men merk allikevel: Jesus sier faktisk at det er sjelden et menneske med mange penger blir frelst!

For det første er det sjelden at en som er rik kommer i samfunn med Gud. ([Mark. 10, 23.](#))

Og for det annet viser de mange advarsler til kristne mot pengenes fare, at det er sjelden en kristen med mange penger blir bevart frelst gjennom verden.

Saken er at det er umulig å ha mange penger uten å få hjertet og sinnet bundet av dem, med mindre et menneske eier noe som inntar hans hjerte mer enn pengene! Men det skal det et Guds under til å ha!

Hvorfor er det slik?

Før jeg nevner svaret på dette etter Guds ord, er det nødvendig å ta med: For den som ikke har mange penger er bekymringene akkurat like farlige som det å ha hjertet knyttet til pengene er farlig for den rike. Merk sammenhengen i Jesu tale om dette! Han nevner så å si aldri faren ved pengene uten samtidig å advare mot bekymringer. (F. eks. [Matt. 6,19-34.](#))

Ja, hvorfor er det slik? Fordi pengene gir anledning til å utfolde det som mennesket mest av alt elsker: sin egoisme, makt over andre, det å få innflytelse, hevde seg, få gjelde for noe og så videre.

Pengene hjelper mennesket til å være sitt eget forsyn! Derfor kan fattigdom på sin måte bli like farlig som rikdom. Det er her pengekjærheten er av samme rot som egenrettferdigheten. Den er heller ikke annet enn at mennesket vil hevde seg selv overfor Gud.

Men dette at vi vil være oss selv nok, være vår egen gud, det er etter Guds ord selve synden hvorav

alle synder springer ut og hvorfra alt ondt kommer.

Hos dem som har penger, blir det nytesyke, herskesyke, gjerrighet. Ingen kan i den grad være fri for menneskelig medfølelse som den som har fått hjertet til en pengesekk.

Hos dem som ikke har penger, blir pengekjærheten til misunnelse, hat, mistillit, kravfullhet og meget annet.

Ser du hvordan vi med pengekjærheten treffer på en rot til alt ondt?

Hva er årsak til nøden i verden, til krig, undertrykkelse, arbeidsløshet og alt annet vi kunne nevne? Nettopp det vi taler om her!

***

Hvordan blir vi frelst fra pengekjærheten?

Prinsipielt svarer Guds ord: ved å bli rik i Gud! Og det skal vi med Guds hjelp komme tilbake til.

Her vil jeg spesielt få understreke: For det første må vi erkjenne at Guds ord har rett når det sier hvor farlige pengene - bekymringene - er. Det koster! Men det er uomgjengelig nødvendig! Og en slik erkjennelse drar oss til Jesus!

For det annet gjelder det å regne med at vi ikke kan løse oss selv! Du kan ikke selv komme deg fri fra din pengekjærhet eller dine bekymringer. Det har Jesus tatt på seg! Spørsmålet er om du vender deg til ham som du er. Sier du: "Jeg er bundet av mine penger, mine bekymringer," så svarer han: "Jeg er kommet for å sette fanger i frihet."

For det tredje. Legg vinn på å gjøre godt mot andre! Det følger en underlig velsignelse med å gjøre godt mot andre.

Og til slutt. Glem ikke hva Herren har lovet den som er avhengig av ham: "*Gud er mektig til å gi eder all nåde i rikelig mål forat I alltid i alle ting kan ha alt det I trenger til, og således rikelig kan gjøre all god gjerning.*" ([2. Kor. 9, 8.](#))

KORSFESTET MED KRISTUS - TIL SEIER

Vi har her i [Gal. 2, 20](#) et personlig vitnesbyrd av apostelen Paulus om hva Golgata kors er kommet til å bety for hans liv, og jeg tror at vi gjør vel i å legge merke til hva han sier. Vi pleier jo det når en betydningsfull mann i Guds rike avlegger personlig vitnesbyrd, og jeg tror det har litt å bety hva Paulus sier om sitt personlige forhold til Kristi død på Golgata kors. "Jeg er korsfestet med Kristus," sier han.

Jeg har i det senere tenkt meget på hvorfor der er så stor forskjell på våre vitnesbyrd og Paulus' vitnesbyrd om korset. Vi taler om å klynge oss til korset og stå ved foten av korset. Jeg forstår godt den trang som gir seg uttrykk i dette, og den er skapt av Gud. Men i Det nye testamente tales om at vi skal tro på korset og tilegne oss hva korset egentlig betyr.

Jeg har mange ganger prøvd å lukke øynene og fantasere at jeg så Kristus på korset i ånden på et stort krusifiks, og meg selv stående ved foten av dette. Du og jeg får liten hjelp av det. Det har du merket. Men når Paulus derimot taler om korset, sier han: "Jeg er korsfestet med Kristus", og så taler han om den virkning det har gjort i hans liv: "Jeg lever ikke lenger selv."

Nå vil jeg spørre deg, troende venn: Kan du vitne i dag og si at du er korsfestet med Kristus? Mange troende kan ikke det. Nå kan du være et frelst menneske om du ikke våger å vitne som Paulus, så sant du er kommet til Kristus med din synd.

Men allikevel må jeg si at så lenge vi ikke kan vitne at vi er korsfestet med Kristus, får vi ikke den rette frimodighet og den rette gnist i vår tro og den rette kraft i vår helliggjørelse.

Mange spør: Hvordan skal jeg kunne vitne at jeg er korsfestet med Kristus, når jeg kjenner på alt det onde som bor i meg? Det verste for alle ærlige kristne er ikke den synd vi har gjort, heller ikke

det vi har forsømt, men det som vi er i oss selv.

Her er så mange som sier: Jeg tror at Gud har tilgitt meg min synd, og jeg tror at jeg får være et Guds barn for Kristi skyld, men der er noe som er verre, og som berøver meg all frimodighet, og det er at jeg i mitt hjerte er så vrang, så uvillig til alt som er godt, så falsk og ond. Det er så meget syndig og sløvt. Og så skulle jeg allikevel kunne vitne: "Jeg er korsfestet med Kristus", - hvordan skulle det kunne gå til?

La oss nå stille det spørsmål: Hvordan kunne det gå til at Paulus kunne vitne som han gjorde? Var han ferdig med alt som var ondt i sitt hjerte? Kjente han aldri ulyst til å be? Var han aldri treg til å gjøre Guds vilje? Kjente han aldri falskhet i sitt hjerte eller sløvhet eller noe slikt?

Jo, det kjente han bedre enn oss, fordi Gud hadde adgang til hans hjerte, og han sier: *"For jeg vet at i meg, det er mitt kjød, bor intet godt. - Jeg elendige menneske, hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?"* ([Rom. 7, 18 og 24.](#))

Vi får lys over hva Paulus mener når vi ser på hva han ellers har skrevet. "Intet profetisk ord er gitt til egen tyding." Det må fortolkes med hva der ellers står i Bibelen, sees i lys av hva som ellers står skrevet. I [Kol. 3, 3](#) står der: *"I er jo død."* Og noen vers lenger nede: *"Så død da -!"* Paulus så at Kolossensermenigheten var plaget av slike forferdelige djevlelske ting som han nevner i vers 5 og følgende, og enda Paulus visste det, sa han: "I er død." Merker du denne dobbelthet? I [2. Kor. 5, 15](#) får vi høre forklaringen på hva han mener.

Det har ofte stor betydning å legge merke til enkelte småord i Skriften. Legg her merke til det lille ord i vers 15: *"derfor"*. *"En er død for alle; derfor er de alle døde."* Ikke fordi de er blitt syndfri og har seiret over alt ondt i sitt hjerte eller ikke føler seg fristet til synd; men fordi én er død, fordi Kristus døde for alle, er de alle døde. Det er et vidunderlig ord. Begynner det å gå opp for deg hva Paulus mener når han sier: "Jeg er korsfestet med Kristus"? Fordi Kristus døde i mitt sted, for meg, Paulus, derfor er jeg død med Kristus i Guds øyne. Visstnok lever jeg ennå her i verden og får føle hva det er å være menneske: *"... det liv jeg nå lever i kjødet. . ."* ([Gal. 2, 20.](#))

Det var i den tysk-franske krig. Alle tyskere ble kalt hjem for å sendes til fronten, og alle tyskerne i London måtte også hjem. En dag møtte en englander en av sine tyske venner på gaten. "Er du her? Er du ikke reist?" "Jeg er død!" var svaret. "Jeg har fått lov å sende en stedfortreder, og siden den stund anser den tyske stat meg for død."

Gud har sendt en stedfortreder, og siden den stund anser han meg for død. Hvis jeg nå virkelig begynner å tro dette at én er død for alle, hva må jeg så vitne? Da må jeg vitne: "Jeg er korsfestet med Kristus", og hvis jeg ikke gjør det ringeakter jeg Guds nåde.

Jeg skulle ønske at vi ville begynne å tro på korset, ikke bare holde oss til dunkle og uklare talemåter om å stå ved korsets fot, men gjøre det Gud vil, akte på hva han har gjort med oss og vår synd. "Han bar våre synder på sitt legeme opp på treet", og *"Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse"*. ([Gal. 3, 13.](#))

"Den som ikke gjør alt det som står skrevet i lovens bok, han være forbannet!" Og når skulle du og jeg komme dit at vi gjorde det? Men Gud sendte en stedfortreder og kjøpte oss fri. Takk da Gud og si: Dette tar jeg imot, at han døde i mitt sted.

KORSETS VIRKNINGER I VÅRT LIV

Den som tar imot dette og virkelig for ramme alvor begynner å vitne at jeg er korsfestet med Kristus og begynner å akte det som en kjensgjerning, han får oppleve korsets virkninger i sitt liv. Han får det rette grunnlag for sin frelsesvisshet og frimodighet overfor Gud. Her er mange mennesker som gjerne skulle ha vrent sitt hjerte ut for Gud, men som aldri blir viss på at de er frelst. Enkelte stunder synes det å lysne. Andre stunder er det mørkere. Mange troende mennesker har det slik at når de kjenner nådens virkninger i sitt hjerte, så er de frimodige. Men i motsatt tilfelle mister de frimodigheten overfor Gud.

Jeg har selv prøvd dette. Jeg kunne stundom legge meg om kvelden, og jeg kunne være så frimodig og kjenne Gud så nær, og det var akkurat som himmelen var åpen. Sinnet og tankene bar oppover. Men så våknet jeg neste morgen. Det var som blåst bort. Jeg kjente meg treg, kald og uvillig, og så begynte jeg å tenke at det var ikke ekte det jeg opplevde i går aftes.

Og så har jeg prøvd å be Gud at han måtte ta det onde bort, forandre mitt hjerte så jeg ble varm og brennende i ånden. Da skulle jeg tro at jeg hørte Gud til. Du, be ikke Gud om å helliggjøre det gamle menneske! "Kjødets sans er fiendskap mot Gud." Det nytter ikke å be Gud helliggjøre det som ikke kan være lydig. Be heller ikke Gud om å ta det onde bort! Så lenge du skal være her i verden, må du kjenne og føle den gamle natur. Si heller: "Takk, Gud, at fordi jeg er slik, døde Kristus i mitt sted. Takk, Gud, at du har korsfestet meg med Kristus!" Det er nettopp dette som jeg kjenner bor i meg, i min syndige natur, det er nettopp dette som Jesus døde for. Vårt gamle menneske ble korsfestet med ham, og selv om dette ikke er avdød i meg selv, er det dødt i Guds øyne, akkurat som tyskeren sa lys levende: "Jeg er død, fordi jeg har sendt en stedfortreder."

Visstnok kjenner jeg min onde natur, men jeg er død i Guds øyne. Gud har en gang for alle korsfestet meg med Kristus.

Hva hender når jeg tror dette? Frelsesvisshet og frimodighet kommer igjen. Da springer gleden i hjertet.

Tro på hva korset betyr, istedenfor å be Gud ta fra oss og helliggjøre det gamle menneske, og du får en frelsesvisshet som holder også når du ikke kjenner nådens virkninger og som holder i fristelsens stund! Da får du det mektigste våpen mot Satan. Men det går ikke for seg uten kamp. Du skal få merke at du har sjelefienden og et bedragerisk hjerte mot deg.

Ufrelste menneske: Dette er gjort for deg også. Jesus døde for deg, og du kan i denne stund begynne å takke Gud fordi Jesus døde for deg og ta imot det som ditt. Det er gjort for deg. Når du tar imot det som ditt, gjør du Guds vilje. Men egenrettferdigheten sitter dypt i vårt vesen. Det viser seg i at vi ser mer på våre mangler enn vi regner med Jesus.

En mann i Sverige skrev til Rosenius og klaget over at han ikke hadde syndserkjennelse nok. Det var med ham som det ofte er med oss, vi synes ikke vi tør tilegne oss Guds nåde fordi vi ikke selv har den rette erkjennelse av vår egen synd.

Rosenius svarte blant annet: "Så meget som det du nu kjenner, mener Skriften når den taler om menneskehjertets ondskap. Så meget og enda meget mere - for det rekker til i hele vår levetid å lære mere. Og nu en gåte for deg broder: "gjett hvor lenge du skal gjøre verre og verre erfaringer om deg selv og savne fred og kraft? Svar: Så lenge inntil du slutter å regne med deg selv eller med noe annet menneske.

Når en mann er syk, taler man om alle grader av svakhet. Da sier man: Nu kan han ikke spise lenger, nu ikke snakke lenger, nu ikke kjenne folk lenger. Men når mannen er død, taler man aldri mere om slikt. Hvorfor? For da regner man ikke lenger med ham. Og nu skal du vite, kjære broder, at du er ikke riktig død ennå med hensyn til din egenrettferdighet siden du taler så meget om dens mangler.

Hva er det vel i oss annet enn synd, forbandelse, ormegift og helvede. Vi har fått alt, alt i Kristus og så vil vi ikke tro det." (Så langt Rosenius.)

Nettopp slik har det så lett for å være med oss også. Det kommer av at vi er ikke riktig død fra vår egenrettferdighet. Og det eneste middel imot dette er å slutte med å regne med seg selv ved at en isteden begynner å regne med Jesus. Det som alt kommer an på er at vi akter oss som døde, fordi Han døde i vårt sted. Jeg tror at jeg er død med Kristus, og virkelig frikjøpt fra lovens forbannelse.

SANN TAKKNEMLIGHET - oosÅ I MOTGANG OG NØD ([Efes. 5, 20](#))

Takknemlighet mot Gud er et kjennetegn på sann gudsfrykt. Men hvori viser en sann takknemlighet seg overfor Gud? Hva kjennes den på?

De fleste vil vel straks svare: den viser seg i om vi takker Gud for alle hans gaver. Men tenk deg om, er dette egentlig svar nok?

Vi innser snart at vi har meget å takke Gud for: mat, klær, helse, evner, det å fylle en livsstilling, hjelp i nød osv. Hva har vi som vi ikke har fått? Intet! Og det er sikkert nok at det er stor synd når et menneske ikke akter på dette.

Men allikevel. Om et menneske takker for alt dette, er det dermed sikkert at han er virkelig takknemlig mot Gud?

Nei, det behøver det ikke å være! Ja, så underlig det lyder kan slik takk være uttrykk for den rene egoisme! For å bruke et stygt, men meget talende bilde: slik takknemlighet kan være uttrykk for en skjøgekjærlighet til Gud, som elsker hans gaver, men ikke bryr seg om ham selv.

Nei, for å se om vi er takknemlige, må vi gå en helt annen vei: Hvordan er det med oss og vår takknemlighet mot Gud i alt det som vi ikke liker? Kan vi takke for det? Og vel å merke: takke fra hjertet, med et sinn som har trang til å takke ham for det som vi ikke liker. Kan vi takke når vi ikke er friske, når vi ikke har og ikke kan nyte mange av de gode gaver som hører dette liv til? Der er prøvestenen. Det er her Ordet kommer til oss og sier at vi alltid skal si Gud og Faderen takk for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn.

For å få lys over dette må vi ta opp to spørsmål: Hva er medgang og lykke - og hva er motgang og ulykke, når vi skal prøve å svare på disse spørsmål i Guds ords lys?

Disse spørsmål kan du ikke få svar på før du er klar over hva du virkelig eier, og som du aldri kan miste.

Det er ikke dine penger, ikke din eiendom; ja, ikke engang dine evner og din helse. Ikke om noe av dette kan du si at det er virkelig ditt. Du vet ikke om du kan eie det og bruke det i morgen.

Men det er to ting som er dine enten du vil eller ikke: det er øyeblikket, nuet, og det er hele evigheten.

Å være klar over at det jeg eier, er øyeblikket, nuet, og hele evigheten, det hjelper meg til å se hva medgang og motgang virkelig er.

Medgang og lykke er å oppleve her og nå det som hjelper meg til å oppleve evigheten slik som Gud har tiltenkt meg den. Og motgang og ulykke er å oppleve her i tiden, i øyeblikket det som hindrer meg i å nå den evighet som Gud har tiltenkt meg.

Hva har Gud tiltenkt meg og deg i evigheten?

Det svarer Jesus på f. eks. i sin yppersteprestlige bønn når han sier at den herlighet som Gud har gitt ham, den har han gitt oss: barnerett hos Gud, arverett og fullkommen salighet.

Om jeg får det godt her i verden, om jeg oppnår alt det jeg ønsker meg for den saks skyld, er det motgang hvis det gjør meg evig ulykkelig. Og omvendt: om intet går etter ønske, og jeg slett ikke oppnår det som folk pleier å kalle medgang her i verden, men det hjelper meg til å nå den salighet Gud har satt foran meg, kan da det kalles motgang eller ulykke?

Når Herren sender vanskeligheter, motgang, lidelse, når han vekker selverkjennelse og ellers lar oss oppleve det som vi synes piner og plager oss, så har det bare en eneste grunn: Han vil gi oss en evig lykke, en evig harmoni, en evig fullkommenhet. Han ønsker å la oss nå det mål som han har satt for oss i sin egen rådslutning: at vi skal bli likedannet med hans Sønnens bilde, og få leve i fullkommen lykke i det rike hvor rettferdighet bor!

Hvis det får stå klart for deg at motgang, nød, samvittighetsanklager og alt annet som du ikke liker, er gitt deg fordi Gud vil at du skal ta imot hans tilsagn og løfter om evig liv, og fordi du skal oppleve en evig lykke - da begynner du å si Gud og Faderen takk for alle ting. Og da har du den takknemlighet som er kjennetegn på at Jesus selv og ikke hans gaver er det som er kjært for deg. Og da gjelder det ordet som Jesus sier: Den som tror på Sønnen, har evig liv.

Det tales ofte om en seirende kristen i vår tid. Meget av det som blir sagt er jeg redd for bare er utslag av trang til å hevde seg selv. Men én ting vet jeg: Den som av hjertet kan takke Herren for det som han ikke liker, han har seiret. For ham er Herren det som gir livet verd, både her og derfor også i evigheten. For ham er ordet i [Salme 73](#) sant: Når jeg har deg har jeg ikke lyst til noe på jorden.

RETT DITT SINN MOT KRISTUS

Guds ord gir oss denne formaningen i [Kol. 3,1](#): "*Er I da oppreist med Kristus, da søk det som er der oppe, der Kristus er ved Guds høyre hånd.*" Denne formaningen henviser oss ikke til det blå og ubestemte. Ofte tenker vi på å rette vårt sinn mot himmelen, men vi tenker ikke på hvem og hva det skal rettes på!

Men ordet sier ganske bestemt: "*Der Kristus sitter ved Guds høyre hånd*" Hva betyr det? Vi har en stedfortreder ved Guds høyre hånd, Jesus Kristus. Han åpenbares der for å gjøre seg selv og sin stedfortredergjerning gjeldende for oss. Vi gjelder hos Gud, for alt det som han er og har gjort. Og dette ber Gud oss om å la vår hu stå til.

Vi har så lett for å ville leve vårt kristenliv på Guds nådevirkninger i hjertet. Men det holder ikke. Da mister vi frimodigheten når vi mest av alt trenger den. Da blir det heller ingen virkelig frelsesvisshet. Men her må vi skjelne mellom det vi har å leve på som kristne, og nådevirkningene i hjertet. Det Gud har gitt oss å leve på, er i Kristus. Nådevirkningene i hjertet er i virkeligheten virkninger av at vi lever på dette. Men hvis vi da prøver å leve på nådevirkningene i hjertet og glemmer å rette vårt sinn mot ham som vi har ved Guds høyre hånd i himmelen, da ligner vi en som vil leve på at han føler seg mett istedenfor å spise på ny. På den måten mister vi kraften i kampen mot det gamle mennesket, og synden får så lett makt over oss igjen.

Derfor skulle vi følge denne formaningen og la vår hu stå til det som er der oppe: "*Der Kristus er ved Guds høyre hånd.*" For å se hva dette betyr, ta og les [Ef. 2, 4-7](#)! Der sier Ordet at vi er satt i himmelen i Kristus Jesus - enda vi var døde i våre overtredelser - vi har en stedfortreder som gjelder for oss, og vi gjelder i ham overfor Gud. Og fordi vi har denne stedfortreder, kan Gud i de kommende tider vise sin nådes overvettets rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus!

Tenk på hva dette betyr for deg! Du fristes til å tenke hit og dit og hvordan det vel kan være, om du har rett til å vente at Gud hører dine bønner, osv. Men da glemmer du det viktigste! Det som gjør deg til Guds barn er Jesu Kristi stedfortredergjerning, og det som gir deg rett til å få nåde hos Gud og til at Gud kan høre dine bønner, er at Jesus gjelder i ditt sted i himmelen, og du gjelder overfor Gud i ham.

Følger vi denne formaning og lar vårt sinn være rettet på ham ved Guds høyre hånd, kommer meget til å bli annerledes i vårt liv. Da oppdager vi at all velsignelse kommer til oss for Jesu skyld, da blir alt her på jorden ubetydelig, sammenliknet med det å eie en fullkommen rettferdighet og liv som er skjult med Kristus.

Ved troen på Jesus eier vi Jesus, eier livet som er i ham. Men dette er nå skjult med Kristus i Gud. Men når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal og vi åpenbares med ham i herlighet. Men dette livet eier vi alle like sikkert som vi er hos Jesus med vår synd. Og følger vi Guds formaning og retter vår hu mot himmelen, mot Jesus ved Guds høyre hånd, da skal vi også få oppleve den kraft som følger med å tro på evangeliet og å regne med Jesus.

Dette er hemmeligheten i all sann frigjørelse. Og dette er også hemmeligheten i all virkelig kraft i kampen mot synden og det gamle menneske!

"TIL DEG OVERGIR DEN ELENDIGE SIN SAK"

"Du har sett det, for du skuer nød og sorg for å legge dem i din hånd, til deg overgir den elendige sin sak. Du er den farløses hjelper." ([Salme 10, 14.](#))

Dette ordet legger oss på hjertet at Herren skuer nød og sorg for å legge dem i sin hånd. Og i

samband med dette fortsetter det med å si: til Herren overgir den elendige sin sak. Dette er to veldige kjensgjerninger som vi skal prøve å se litt på.

Herren skuer - det sier oss at han målbevisst retter blikket på for å følge med det som skjer. Og det han følger så nøye med er nettopp hva vi mennesker har så lett for å lukke øynene våre for: nød og sorg.

Nød og sorg er det meget av i verden. Meget av den skyldes undertrykkelse, hat og urettferdighet fra mennesker som har makt og innflytelse og - ikke minst - rikdom og selv ikke vet hva nød og sorg er. Uten medkjensle og uten skrupler hevder de seg på andres bekostning. Det skjer i samfunnslivet og det skjer på det religiøse område, ja endog i kristelige kretser.

Ordet her taler først og fremst om nød og sorg som har sin grunn i slik undertrykkelse. Han som skriver salmen er midt oppe i det. Hele salmen er en bønn. Den begynner som et nødrop. Og ropet kommer fra et pint og fortvilet hjerte som ikke vet utvei av nøden og sorgen. Han har ingenting å sette opp mot uretten han lider.

Men det går ham som det nettopp gjør med den som vender seg til Herren i sin nød og med sin nød: det kommer en visshet fra Gud i hans indre om at Gud alt har hørt hans bønn, ennå før han har sett hjelpen. Og så sier han bl. a. det ord som er vår tekst i dag. Og legg merke til hvordan det begynner: du har sett det! Med ett står det klart for ham: Herren vet alt om den urett han lider. Og så kan han fortsette: du skuer sorg og nød for å legge dem i din hånd.

***

Men sorg og nød kan også - og jeg må nok si først og fremst - skyldes at vi har stelt oss så galt. Vi gjorde ikke det vi visste var rett, men tvert om det vi visste var galt. Vi må si med profeten: *vi har syndet og gjort ille og vært ulydige mot dine bud og satt oss opp imot deg.* ([Dan. 9, 5.](#))

Resultatet blir nød og sorg sammen med bitre anklager i samvittigheten. Og spørsmålet gnager: kan jeg vente at Gud vil hjelpe en slik som meg?

Vi mennesker er snare til å si: det er hans egen skyld. Han har fått det slik han har fortjent. Og så har vi lett for å tro at Gud også svarer slik. Men det gjør han ikke!

La det stå klart og uten om og men: også den nød og sorg som er direkte følge av vår egen utroskap skuer han for å legge den i sin hånd. Og ligger det i Guds hånd, betyr det hjelp og frelse for oss!

Hva nød og sorg enn kan ha sin årsak i, blir resultatet alltid det samme: Vi blir elendige. Det betyr mennesker som ikke kan klare seg selv.

Slike mennesker står ikke høyt i kurs her i verden. Men de er på en ganske særskilt måte gjenstand for Guds omsorg og frelse.

Gang på gang sier Guds ord: Herren tar seg av den elendige. Det sier også: Elendige folk frelser du.

Og elendig og hjelpeløs kan en være selv om det mange ganger ikke ser sånn ut for andre mennesker.

Og med det kommer vi til den andre kjensgjerningen som vi stanser for:

Til deg - til Herren - overgir den elendige sin sak.

Det som et menneske overgir til Herren er han - og ikke mennesket - ansvarlig for!

"Sett din vei i Herrens hånd og stol på ham, han skal gjøre det!" sier Guds ord. ([Salme 37, 5.](#))

Har du gjort det?

Men hvordan går det egentlig for seg å overgi sin sak til Herren, spør du.

Det kan du bare gjøre på én måte: Ved å stole på hans løfter til deg!

Han er trofast som gav løftet, han skal óg gjøre det!